

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Media Channel, a.s.**, IČO 27656837
sídlem Vodičkova 736/17, 110 00 Praha 1
zastoupené JUDr. Ondřejem Vodákem, advokátem
sídlem Washingtonova 1567/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2021, č. j. MMR-76275/2021-83

takto:

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 19. 5. 2021, č. j. MHMP 716622/2021 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), byl podle § 97 odst. 3 ve spojení s § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném a účinném znění (dále jen „*správní řád*“), a § 126 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném a účinném znění (dále jen „*stavební zákon*“), ve zkráceném přezkumném řízení zrušen souhlas Úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

městské části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby (dále jen „*stavební úřad*“), ze dne 13. 10. 2020, č. j. MCP8 317456/2020, sp. zn. MCP8 219522/2020/OV.Pet, se změnou v užívání stavby označené jako „*Oboustranný reklamní bigboard ve tvaru ‚V‘ o velikosti 10,4x4,5 m včetně přípojky NN, lokalita Těšnov – Wilsonova*“ na pozemcích parc. č. 882/2, 882/3, 882/4 a 882/6 v k. ú. Karlín (dále též jen „*reklamní zařízení*“), spočívající v prodloužení lhůty užívání do 31. 12. 2025.

2. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 5. 10. 2021, č. j. MMR-76275/2021-83 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo částečně změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že text ve znění „*Současně v souladu s ustanovením § 99 odst. 2 správního řádu určuje, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne nabytí jeho právních účinků.*“ se nahrazuje textem ve znění „*V souladu s § 99 odst. 3 správního řádu se určuje, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci.*“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, především uvedl, že správní orgán prvního stupně na základě stížnosti ve věci souhlasu se změnou v užívání stavby rozhodl ve zkráceném přezkumném řízení tak, že podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil souhlas se změnou v užívání stavby. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že dle § 126 odst. 2 stavebního zákona se za změnu v účelu užívání stavby považuje též změna doby trvání dočasné stavby, musí proto být splněny podmínky dané § 126 odst. 3 a § 127 stavebního zákona. Předmětná stavba se nachází na území památkové zóny, a k oznámení o změně v účelu užívání stavby je proto nutné připojit závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany památkové péče. Stavební úřad učinil posouzení souladu s Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy sám, ačkoliv k tomu nebyl dle § 96b stavebního zákona příslušný, absentuje proto i závazné stanovisko orgánu územního plánování. Stavební úřad se dále nezabýval splněním podmínek podle § 126 odst. 3 stavebního zákona, tedy se nezabýval posouzením souladu stavby s obecnými požadavky na výstavbu, konkrétně souladu s § 77 odst. 2 a § 78 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterými se stanovují požadavky na využívání území a technické požadavky stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), v platném a účinném znění (dále jen „*PSP*“). Závěrem se správní orgán prvního stupně zabýval otázkou, zda zrušením souhlasu nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do práv nabytých v dobré víře.
 4. Žalovaný přisvědčil správnímu orgánu prvního stupně v tom, že souhlas se změnou v užívání stavby byl vydán v rozporu s § 126 odst. 3 a § 127 odst. 1 stavebního zákona. Oznámení o změně užívání stavby nebylo úplné, tj. nebylo doloženo závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany památkové péče a závazné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování, a zcela nedostatečně byl posouzen soulad změny v užívání stavby. Žalobkyně tyto skutečnosti nijak nerozporovala a pouze se obecně dovolávala souladu souhlasu se změnou v užívání stavby s právními předpisy.
 5. K nesouhlasu žalobkyně se závěrem správního orgánu prvního stupně, že stavba je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, žalovaný odkázal na § 77 a § 78 odst. 1 PSP. Žalovaný konstatoval, že předmětná stavba pro reklamu je tvořena dvěma panely, každým o ploše 9,6 × 4,5 metrů, přičemž není pochyb o tom, že se jedná o stavbu pro reklamu s reklamním obsahem, přičemž žalobkyně netvrdí ani neprokazuje opak. Dále se žalovaný zabýval tím, zda byly dodrženy zákonné lhůty pro provedení (zkráceného) přezkumného řízení.
 6. Podle žalobkyně se správní orgán prvního stupně dostatečně nezabýval otázkou nabytí práv ze souhlasu se změnou v užívání stavby v dobré víře, případně otázkou šetření práv nabytých v dobré víře dle § 94 odst. 5 a § 2 odst. 3 správního řádu. Žalovaný uvedl, že při zkoumání této otázky je nutné vycházet z aktuální judikatury Ústavního soudu, konkrétně z nálezu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16. Ústavní soud v tomto nálezu vymezil tři modelové skupiny situací, které mohou nastat
- Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

při řešení otázky nabytí práv z rozhodnutí v dobré víře, přičemž podle žalovaného lze předmětný případ podřadit pod druhou skupinu, neboť nezákonnost napadeného souhlasu se změnou v užívání stavby byla způsobena nejen pochybením stavebního úřadu, ale též pochybením žalobkyně. Žalovaný argumentoval tím, že žalobkyně je subjektem zabývající se reklamní činností spojenou s účastenstvím ve správních řízeních týkajících se umístování a povolování staveb pro reklamu na území hlavního města, mělo by jí proto být známo, za jakých podmínek lze stavby pro reklamu umístit, povolit či prodloužit jejich trvání. Žalobkyni bylo známo, že se stavba nachází v památkové zóně Karlín, a to s ohledem na skutečnost, že k žádostem o souhlas s provedením stavby a provedením změny před jejím dokončením závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany památkové péče předložila. Žalobkyně si současně byla vědoma toho, že správní orgán prvního stupně zahájil v roce 2011 přezkumné řízení z důvodu, že lze mít za to, že souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy, konkrétně s čl. 60 odst. 8 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, který měl téměř totožné znění jako § 77 odst. 2 a § 78 odst. 1 PSP. Přezkumné řízení bylo zastaveno pouze pro uplynutí patnáctiměsíční lhůty dle § 97 odst. 2 správního řádu. Tato skutečnost je žalobkyni známa i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 277/2015-44. Žalovaný uzavřel, že neupozornění stavebního úřadu na skutečnosti, které jsou žalobkyni dobře známy, resp. předložení neúplného oznámení a vyčkání na pochybení stavebního úřadu, nezakládá dobrou víru žalobkyně ve správnost souhlasu. Žalobkyně proto nemohla práva ze souhlasu nabyt v dobré víře a není tak na místě přistoupit k poměrování újmy, která by změnou nebo zrušením souhlasu se změnou v užívání stavby vznikla účastníkovi, který práva nabyl v dobré víře, oproti újmě, která by vznikla jinému účastníkovi řízení nebo veřejnému zájmu.

7. Ke stanovení účinků rozhodnutí v přezkumném řízení dle § 99 správního řádu žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně se s účinky zabýval pouze ve výrokové části rozhodnutí bez toho, aby cokoliv uvedl v odůvodnění, přičemž samotné znění této části výroku bylo zmatečné a nesprávné. Správní orgán prvního stupně uvedl, že určuje účinky rozhodnutí v přezkumném řízení v souladu s § 99 odst. 2 správního řádu, podle kterého se však účinky určují v případech, kdy se ruší či mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost. Ze samotného znění části výroku navíc nebylo zřejmé, zda správní orgán prvního stupně hodlal stanovit účinky rozhodnutí ex nunc či ex tunc. Žalovaný v souladu s judikaturou Ústavního soudu zohlednil plynutí času, kdy od nabytí právních účinků souhlasu se změnou v užívání stavby do doby jeho zrušení uplynulo více než 7 měsíců, a zmírnilo tak případné negativní dopady na oprávněnou osobu tím, že dle § 99 odst. 3 správního řádu určil, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci.

III. Žaloba

8. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť dle ní došlo k nesprávnému posouzení věci, byla porušena ochrana její dobré víry a ochrana důvěry v zákonnost postupu orgánů veřejné moci.
9. Žalobkyně v prvním žalobním bodu poukázala na to, že reklamní zařízení užívala v souladu s pravomocnými správními rozhodnutími 10 let a neměla důvod pochybovat o tom, že je reklamní zařízení umístěno v rozporu se zákonnými požadavky. Poukázala na to, že v územním rozhodnutí ze dne 8. 12. 2010 bylo uvedeno, že její reklamní zařízení vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu v hl. m. Praze, kladné stanovisko sdělil i Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu. Rovněž v souhlasu s výměnou panelů za LED obrazovky ze dne 8. 4. 2011 stavební úřad uvedl, že výměna je v souladu s vyhláškou na obecné technické požadavky. To platí i ve vztahu k souhlasu s prodloužením doby užívání stavby. Žalobkyně po udělení souhlasu se změnou v užívání stavby do 31. 12. 2025 pokračovala ve spolupráci se svými klienty s vědomím, že svým klientům bude moci poskytovat služby až do konce roku 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

10. Žalobkyně žalovanému nejdříve vytýkala nesprávnou aplikaci ustanovení stavebního zákona, konkrétně § 126 odst. 3 a § 127 odst. 1. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že uvedené předpisy byly při udělení souhlasu se změnou v užívání stavby porušeny, zejména tím, že oznámení žalobkyně o změně užívání stavby nebylo úplné (nebylo doloženo závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany památkové péče a závazné stanovisko orgánu územního plánování), a že byl nedostatečně posouzen soulad změny v užívání stavby s obecnými požadavky na výstavbu (soulad s PSP).
11. Žalobkyně s touto argumentací nesouhlasí. Stavebnímu úřadu oznamovala pouze změnu užívání stavby týkající se toliko prodloužení doby trvání, přičemž nedošlo k jiné změně v účelu užívání stavby, v jejích rozměrech apod. Vyžadovaná stanoviska byla předložena hned na počátku správního řízení, a na jejich základě bylo reklamní zařízení pravomocně odsouhlaseno a umístěno v dané lokalitě. Kladné stanovisko odboru památkové péče ze dne 30. 8. 2010 přitom výslovně obsahovalo odůvodnění přípustnosti povolení stavby reklamního zařízení v prostoru památkové zóny, přičemž provedení stavby bylo posouzeno z hlediska zájmů státní památkové péče. Následnou výtku, že nebyla doložena předmětná stanoviska, je nutno považovat za přepjatý formalismus, který nepřiměřeně zasahuje do právní jistoty žalobkyně a v kontextu zásady šetření práv nabytých v dobré víře nemůže obstát.
12. Dle žalobkyně nelze aprobovat postup správních orgánů, kdy je ve zkráceném přezkumném řízení, bez možnosti vyjádření účastníka, bez poučení a poskytnutí prostoru pro doložení absentujících podkladů, po několika měsících vydáno rozhodnutí, kterým se předchozí pravomocný souhlas ruší.
13. Podle druhého žalobního bodu žalovaný nerespektoval limity přezkumného řízení dle správního řádu, konkrétně ochranu práv nabytých v dobré víře a právní jistotu účastníků řízení podle § 94 odst. 2, 4 a 5 správního řádu. Žalobkyně předně uvedla, že k zásahům do pravomocných rozhodnutí ze strany správních orgánů by mělo docházet pouze výjimečně a ustanovení o prolomení pravomocných rozhodnutí příznávajících účastníkům určité právo je třeba vykládat restriktivně. Se závěrem žalovaného, že zrušením souhlasu se změnou v užívání stavby nedojde k nepřiměřenému zásahu do práv žalobkyně nabytých v dobré víře, neboť dobrou vírou vůbec nedisponovala, žalobkyně nesouhlasí. Pokud žalovaný svou argumentaci opírá o nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, pak žalobkyně uvádí, že modelové skupiny situací, nastíněné citovaným rozhodnutím, žalovaný v podstatné části zestručnil, vynechal stěžejní argumentační východiska, a ve vztahu k projednávanému případu vyhodnotil otázku nabytí práv v dobré víře chybně. Žalobkyně zdůraznila, že zásada ochrany dobré víry, zakotvená v § 2 odst. 3 správního řádu, je základním principem činnosti veřejné správy. Žalobkyně v souvislosti s tím odkázala na již citovaný nálezy Ústavního soudu, podle něhož *„podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu [...] je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci“*. Žalobkyně s odkazem na nálezy dále uvedla, že je stěžejní akceptovatelné, aby orgán veřejné moci autoritativně přezkoumal a osvědčil určité skutečnosti, čímž v jednotlivci vyvolal dobrou víru ve správnost těchto skutečností a samotný akt státu, a následně konstatoval, že je třeba jej pro zjištěná pochybení odstranit či uplatnit jiné negativní následky. Důvěru v akty veřejné moci a právní jistotu nabytí práv je přitom nutné pokládat za zásadní a od její ochrany lze ustoupit pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že případ žalobkyně spadá pod skupinu situací vymezenou citovaným nálezem, podle které je nezákonnost aktu způsobena pochybením na straně správního orgánu i účastníka řízení. V takovém případě lze správní akt zrušit, přičemž správní orgán má pouze v zájmu zásady zákonnosti rozhodnutí usilovat o zmírnění negativních dopadů rozhodnutí. Žalobkyně s tímto závěrem nesouhlasí a je přesvědčena, že pokud by byla shledána nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, spadal by daný případ pod skupinu situací, kdy k pochybení došlo na straně správního orgánu, a je tak třeba upřednostnit práva účastníka nabytá v dobré víře. Žalovaný dle žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl pouze výňatek Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

z popisu jednotlivých skupin situací, zcela vynechal pasáž týkající se příkladu nezákonných rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení rozsahu potřebných podkladů, a věc chybně posoudil.

15. Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě byla dána dobrá víra. Argumentace žalovaného, že si žalobkyně jako podnikatel měla být vědoma uvedených regulací a zákonných požadavků, a nemohla tedy být v dobré víře, je podle žalobkyně nepřipadná. Jedná se o nepřipustné přenesení odpovědnosti za zákonnost správních aktů ze správních orgánů na adresáty těchto aktů, přičemž za zákonnost odpovídání by měly odpovídat správní orgány. Dobrá víra účastníka v zákonnost rozhodování veřejné správy se dle žalobkyně v daném případě předpokládá a je na veřejné moci, aby její existenci vyvrátila. Argumentace žalovaného však s ohledem na výše uvedené nemůže obstát.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 1. 2022 zopakoval, že správní orgán prvního stupně zahájil již v roce 2011 přezkumné řízení ve věci územního rozhodnutí. Žalobkyně si tak již od roku 2011 byla vědoma toho, že v případě umístění dané stavby se vyskytly důvodné pochybnosti o souladu rozhodnutí o jejím umístění s právními předpisy. Sdělení o zastavení přezkumného řízení z důvodu uplynutí zákonné lhůty nemohlo v žalobkyni vyvolat oprávněný dojem, že důvodné pochybnosti o souladu pominuly, nebo že územní rozhodnutí je zcela v souladu s právními předpisy.
17. Žalovaný dále odkázal na znění § 127 odst. 1 stavebního zákona, ze kterého vyplývá, že i k oznámení změny v užívání spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby je žadatel povinen připojit mj. závazná stanoviska, popř. rozhodnutí dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy nebo stavebním zákonem. K tvrzení žalobkyně, že stanovisko odboru památkové péče ze dne 30. 8. 2010 obsahovalo odůvodnění přípustnosti stavby v prostoru památkové zóny, žalovaný uvedl, že dotčený orgán na úseku ochrany památkové péče není příslušný k posouzení souladu umístění stavby s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování a s obecnými požadavky na výstavbu.
18. K tvrzení žalobkyně, že zrušení souhlasu se změnou v užívání stavby pouze z důvodu, že nebyla předložena již dříve předložená stanoviska, je přepjatým formalismem, žalovaný uvedl, že důvodem pro zrušení souhlasu se změnou v užívání stavby byla kromě nedoložení závazných stanovisek také absence posouzení souladu stavby resp. změny v užívání stavby s obecnými požadavky na výstavbu dle § 77 odst. 2 a § 78 odst. 1 PSP. Žalovaný dodal, že závazné stanovisko orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona nebylo v územním řízení v roce 2010 předloženo a ani být předloženo nemohlo, neboť dle tehdy platné právní úpravy posuzoval stavební záměr z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování sám stavební úřad. Ode dne 1. 1. 2018 je k posouzení příslušný orgán územního plánování.
19. Postup v přezkumném řízení byl dle žalovaného zcela v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů. Prvním úkonem v řízení je dle § 98 správního řádu vydání rozhodnutí, a není zde proto možnost jakéhokoliv poučení účastníka řízení, poskytnutí mu prostoru k doložení absentujících podkladů či umožnění vyjádřit se. Případné doložení chybějících souhlasných závazných stanovisek by nic neměnilo na skutečnosti, že souhlas se změnou v užívání stavby byl vydán v rozporu s právními předpisy.
20. Ohledně posouzení otázky dobré víry žalovaný uvedl, že vycházel z již citovaného nálezu Ústavního soudu jako celku, přičemž povinností správních orgánů není citovat v odůvodnění celé znění rozhodnutí. Závěry žalovaného jsou v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodněny, přičemž žalovaný mj. rozebírá, proč nastalou situaci nelze podřadit pod první skupinu případů podle citovaného nálezu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

21. K tvrzení žalobkyně, že se žalovaný dopustil nepřípustného přenesení odpovědnosti za zákonnost správních aktů ze správních orgánů na adresáty těchto aktů, žalovaný uvedl, že tuto skutečnost ve svém rozhodnutí zohlednil. Žalovaný trvá na závěrech učiněných ohledně vědomosti žalobkyně, přičemž tento závěr nebyl dovozen pouze ze skutečnosti, že žalobkyně je podnikatelem, nýbrž i z dalších okolností, které byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsány. Žalovaný opět poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 277/2015-44, z něhož bylo mj. dovozeno, že žalobkyně si musí být dobře vědoma regulace v PSP týkající se reklamního zařízení.

V. Replika žalobkyně

22. Žalobkyně v replice ze dne 30. 3. 2022 uvedla, že je přesvědčena, že z přezkumného řízení, které proběhlo v roce 2011, nemohla nabýt dojem, že územní rozhodnutí je nezákonné, a pokud by nedošlo k uplynutí zákonné lhůty, bylo by zrušeno. Řízení je dle žalobkyně nutné interpretovat tak, že správní orgán prvního stupně měl určitou pochybnost ohledně zákonnosti rozhodnutí, kterou však nijak neprokázal a ve vztahu k žalobkyni se nic nezměnilo. V rámci přezkumného řízení navíc stavební úřad vydal stanovisko, ve kterém shrnul, že územní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými předpisy, a že přezkumné řízení není důvodné. Žalobkyně proto stavbu nadále provozovala s vědomím, že územní rozhodnutí je platné, a byla v tomto oprávněně utvrzena. Stavební úřad při posuzování žádosti o prodloužení lhůty o přezkumném řízení z roku 2011 věděl, žádné nedostatky však neshledal.
23. Žalobkyně dále odkázala na ustanovení § 127 odst. 4 stavebního zákona, který stanoví postup v případě, že ze strany oznamovatele nebyly doloženy všechny potřebné přílohy, kdy ho v takovém případě vyzve k doplnění dalších podkladů. Stavební úřad však tohoto postupu nevyužil a s prodloužením doby užívání stavby vyslovil pravomocný souhlas. Žalobkyně proto byla v dobré víře, že vše bylo řádně posouzeno a doba užívání stavby byla prodloužena v souladu s právními předpisy.
24. Žalobkyně nadále setrvala na názoru, že přezkumné řízení vůbec nebylo přípustné a mělo být zastaveno, a dále že byla v dobré víře a tvrzenou nezákonnost rozhodnutí nezpůsobila.
25. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 277/2015-44, žalobkyně uvedla, že rozsudek byl vydán ještě před citovaným nálezem Ústavního soudu, a věc proto nebyla posuzována jeho optikou.

VI. Jednání

26. Jednání ve věci se konalo dne 23. 2. 2023. Na něm procesní strany setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.
27. Soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy navrhované žalobkyní označené v žalobě pod čísly 1 až 11: rozhodnutí Městské části Praha 8 ze dne 8. 12. 2010, č. j. MCP8 120503/2010, sp. zn. MCP8 098870/2010/OV.Pet; rozhodnutí Městské části Praha 8 ze dne 18. 2. 2011, č. j. MCP8 008692/2011, sp. zn. MCP8 007372/2011/OV.Pet; rozhodnutí Městské části Praha 8 ze dne 8. 4. 2011, č. j. MCP8 035649/2011, sp. zn. MCP8 033012/2011/OV.Pet; usnesení Magistrátu hl. m. Prahy, odbor stavební, ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. S-MHMP 204469/2011/OST/Cs/Jn; sdělení Magistrátu hl. m. Prahy, ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. S-MHMP 1039707/2011/OST; žádost o prodloužení lhůty doby dočasnosti předmětné stavby; souhlas Úřadu městské části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby, ze dne 13. 10. 2020, č. j. MCP8 317456/2020, sp. zn. MCP8 219522/2020/OV.Pet; rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 19. 5. 2021, č. j. MHMP 716622/2021; rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 5. 10. 2021, č. j. MMR-76275/2021-83, s doručenkou; stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 30. 8. 2010, pod č. j. S-MHMP 345191/2010. Soud shledal, že tyto podklady jsou již obsahem správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008- 117).
- Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

28. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl ani důkazy označené v žalobě pod čísly 12 až 14: přehled obsazenosti a fakturace Reklamního zařízení v roce 2020 a 2021, výkaz zisku a ztrát za rok 2020. Tyto důkazy měly prokázat důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku, přičemž soud se s nimi již vypořádal v rozhodnutí o tomto návrhu.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
30. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
31. Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2010, č. j. MCP8 120503/2010, sp. zn. MCP8 098870/2010/OV.Pet, bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby Nasvícený oboustranný reklamní bigboard ve tvaru „V“ o velikosti 10,45 x 4,5 m včetně přípojky NN, lokalita Těšnov – Wilsonova na pozemcích parc. č. 882/2, 882/3, 882/4 a 882/6 v k. ú. Karlín. Dne 18. 2. 2011 byl pod č. j. MCP8 008692/2011, sp. zn. MCP8 007372/2011/OV.Pet, vydán souhlas s provedením ohlášené stavby.
32. Závazné stanovisko k záměru sdělil mj. Magistrát hl. m. Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, a to dne 30. 8. 2010, pod č. j. S-MHMP 345191/2010, přičemž sdělil, že provedení navrhovaných prací v rozsahu předložené dokumentace je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné bez podmínek. Závazné stanovisko konstatuje, že se obrátil na Národní památkový ústav, jehož vyjádření obdržel dne 13. 5. 2010. NPÚ považuje navrhované práce za vyloučené. Žalobkyně po vyjádření NPÚ dospěla ke zmenšení rozměrů ploch na 9,6 x 3,6m včetně rámu a lávek 10,445 x 4, 48m. Magistrát uvedl, že se jedná o netypický příklad umístění velkoplošného reklamního zařízení v prostoru památkové zóny. Lokalita je již pohledově zaplněna tělesem magistrály. Technické těleso magistrály historickou lokalitu v tomto místě posouvá mimo autentickou rovinu vnímání památkové zóny. V tomto případě je umístění jednoho velkoplošného reklamního zařízení výjimečně akceptovatelné. Reklamní zařízení sice dotčené místo vkusně neobohatí, ale zároveň ho ani nezničí. Magistrát shrnul, že dotčený pozemek se nachází v památkové zóně Karlín. Předmětem ochrany v památkových zónách dle vyhlášky Hlavního města Prahy č. 10/1993 Sb., čl. 3 odstavec b) je v tomto případě uliční interiér. Množství reklamních ploch v uličních interiérech památkové zóny působí velmi chaoticky a nevkusně, nepřispívá k její kultivaci, proto Magistrát hlavního města Prahy považuje navržený světelný panel za maximálně přípustný počet reklamních zařízení v daném prostoru.
33. Dne 8. 4. 2011 byl pod č. j. MCP8 035649/2011, sp. zn. MCP8 033012/2011/OV.Pet, vydán souhlas s provedením změny ohlášené stavby před jejím dokončením – výměna panelů za LED obrazovky o rozměru 9,6 x 3,6 m, rozměr s rámem, rampou a lávkami zůstává max. 10,45 x 4,5 m. Tento souhlas konstatuje, že stavebník předložil projektovou dokumentaci ohlášené stavby před jejím dokončením. Dále souhlas jen obecně uvádí, že změna je v souladu s jednotlivými ustanoveními vyhlášky č. 26/1999 Sb. Rovněž obecně souhlas uvádí, že záměr dále splňuje všechny podmínky dle § 96 odst. 1 stavebního zákona, neboť je v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění, záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, závazné stanovisko dotčeného orgánu neobsahuje podmínky, závazným stanoviskem dotčeného orgánu není vyjádřen nesouhlas, záměr nepodléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zvláštního předpisu. Pokud jde o dokladovou část k této změně, žalobkyně předložila stále stejné závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 8. 2010, pod č. j. S-MHMP 345191/2010.

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

34. Usnesením Magistrátu hl. m. Prahy, odbor stavební, ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. S-MHMP 204469/2011/OST/Cs/Jn, bylo zahájeno přezkumné řízení k přezkoumání rozhodnutí o umístění stavby ze dne 8. 12. 2010, č. j. MCP8 120503/2010, sp. zn. MCP8 098870/2010/OV.Pet. Důvodem pro tento postup bylo, dle odůvodnění usnesení, že předmětná stavba je umístěna v památkové zóně, kde stavbu pro reklamu umístit nelze podle čl. 60 odst. 8 vyhl. č. 26/1999 Sb., stavba proto není v souladu s touto vyhláškou. Žalobkyně proti tomuto usnesení podala odvolání, které bylo rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 25. 7. 2012, č. j. MMR-23138/2012-83/1388, zamítnuto. Sdělením ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. S-MHMP 1039707/2011/OST, bylo žalobkyni sděleno zastavení přezkumného řízení pro uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení.
35. Dne 16. 6. 2020 podala žalobkyně žádost o prodloužení lhůty doby dočasnosti předmětné stavby. Přílohou žádosti nebyla žádná závazná stanoviska dotčených orgánů. Dne 13. 10. 2020 vydal stavební úřad souhlas se změnou v užívání stavby spočívající v prodloužení doby užívání zařízení do 31. 12. 2025. V odůvodnění souhlasu je uvedeno, že stavba je v souladu s PSP, podstatně nemění nároky stavby na okolí, je v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými stavebním zákonem a se zvláštními právními předpisy, není podmíněna provedením změny stavby, nedotýká se práv třetích osob a nevyžaduje podrobnější posouzení jejích účinků na okolí.
36. Prvostupňovým rozhodnutím byl souhlas se změnou v užívání stavby zrušen, a to podle § 97 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 98 správního řádu a § 126 odst. 3 stavebního zákona. Správní orgán prvního stupně současně v souladu s § 99 odst. 2 určil, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne nabytí jeho právních účinků.
37. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
38. V projednávané věci vyšel soud z následující právní úpravy v rozhodném znění.
39. Podle § 127 odst. 1 stavebního zákona oznamuje změnu v užívání stavby, která není podmíněna změnou dokončené stavby, stavebnímu úřadu osoba, která má ke stavbě vlastnické právo nebo prokáže právo změnit užívání stavby. Oznámení obsahuje popis a odůvodnění zamýšlené změny, její rozsah a důsledky. K oznámení se připojí doklad o vlastnickém právu ke stavbě, nelze-li vlastnické právo ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, popřípadě souhlas vlastníka stavby se změnou v užívání a v případě změny v užívání stavby spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby nebo změny dočasné stavby na stavbu trvalou se připojí též souhlas vlastníka pozemku, na kterém je stavba umístěna, dokumentace s vyznačením stávajícího a nového způsobu užívání jednotlivých místností a prostorů, stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, na kterou je stavba napojena, pokud to změna v užívání stavby vyžaduje, a závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy nebo tímto zákonem.
40. Podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném a účinném znění (dále jen „zákon o státní památkové péči“), je vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny (§ 17), povinen k zamýšlené stavbě, prodejněmu stánku, konstrukci a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov, jejichž umístění nepřesáhne 30 po sobě jdoucích dnů, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, 17).
41. Podle § 96b odst. 1 věta první stavebního zákona, jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 nebo podle zvláštního zákona závisí

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.

42. Podle § 126 odst. 3 stavebního zákona musí změna v užívání stavby být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.
43. Podle § 77 odst. 2 PSP lze stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení s plochou panelu nad 4 m² v památkových rezervacích a památkových zónách umístit pouze, jsou-li určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu. Omezení se nevztahuje na stavby a zařízení umístěné na dočasných ohrazeních stavenišť.
44. Podle § 78 odst. 1 PSP lze samostatně stojící stavby pro reklamu a samostatně stojící reklamní a informační zařízení s plochou panelu větší než 4 m² v památkových rezervacích a památkových zónách umístit pouze, jsou-li určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu, nebo označují-li konkrétní provozovnu nebo budovu instituce; tyto musí být umístěny na pozemku stavby, kterou označují, nebo v její bezprostřední blízkosti.
45. Podle § 98 správního řádu, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.
46. Podle § 94 odst. 4 správního řádu, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
47. Soud se nejdříve zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány v přezkumném řízení nesprávně aplikovaly ustanovení § 126 odst. 3 a § 127 odst. 1 stavebního zákona. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že souhlas se změnou v užívání stavby byl zrušen především z toho důvodu, že nebylo doloženo závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany památkové péče a závazné stanovisko orgánu územního plánování, a také že byl nedostatečně posouzen soulad změny v užívání stavby s obecnými požadavky na výstavbu. Žalobkyně oproti tomu namítá, že stavebnímu úřadu pouze oznamovala změnu v užívání stavby, přičemž nedošlo ke změně v účelu užívání stavby, jejich rozměrech aj. Předmětná závazná stanoviska byla předložena již při řízení o umístění stavby, přičemž závazné stanovisko odboru památkové péče výslovně obsahovalo odůvodnění přípustnosti povolení stavby reklamního zařízení v prostoru památkové zóny, přičemž provedení stavby bylo posouzeno z hlediska zájmů státní památkové péče. Výtku správních orgánů proto žalobkyně považuje za přepjatý formalismus.
48. Soud se s argumentací žalobkyně neztotožnil. Podle § 127 odst. 1 stavebního zákona má stavebník k oznámení o změně v užívání stavby mj. připojit závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy nebo tímto zákonem. Závazné stanovisko příslušného orgánu státní památkové péče je konkrétně vyžadováno ustanovením § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, který mj. stanoví, že vlastník nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové zóně, je k zamýšlené změně stavby povinen předem si vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Stejně tak je požadováno závazné stanovisko orgánu územního plánování, a to podle § 96b odst. 1 věta první stavebního zákona. Ani jedno z těchto stanovisek žalobkyně k žádosti nepředložila.
49. Neobstojí námitka, že žalobkyně tato stanoviska doložila již v počátku realizace reklamního zařízení. Požadavek na doložení souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování byl zaveden až novelou stavebního zákona, provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., a to Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

s účinností od 1. ledna 2018. Dříve tedy stanovisko orgánu územního plánování nemohlo být ani předloženo. Závazné stanovisko orgánu státní památkové péče pocházelo z roku 2010, jeho obsah reflektoval tehdejší stav v místě. Nijak se nezabýval (a ani nemohl) stavem v místě ke dni podání žádosti a tím, zda je z hlediska památkové péče přípustné prodloužení užívání reklamního zařízení i po roce 2020. Závazné stanovisko z roku 2010 tak pro potřeby žádosti z roku 2020 nebylo aktuální a tím nebyl dostatečně v této otázce zjištěn skutkový stav.

50. Jako další měl stavební úřad podle § 126 odst. 3 stavebního zákona posoudit, zda je změna v užívání stavby mj. v souladu s obecnými požadavky na výstavbu. Tyto požadavky stanovují PSP v souladu s § 169 ve spojení s § 194 písm. e) stavebního zákona. Hlubší úvaha o posouzení tohoto souladu však v souhlasu se změnou v užívání stavby chybí, neboť stavební úřad se omezil pouze na heslovité konstatování, že stavba je v souladu s PSP, podstatně nemění nároky stavby na okolí, je v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými stavebním zákonem a se zvláštními právními předpisy, není podmíněna provedením změny stavby, nedotýká se práv třetích osob a nevyžaduje podrobnější posouzení jejích účinků na okolí. Stavební úřad se tak podrobně nezabýval souladem navrhované změny v užívání stavby s PSP, zejména s § 77 odst. 2 a § 78 odst. 1. Obdobné šablonovité úvahy o posouzení souladu reklamního zařízení s obecnými požadavky na výstavbu (především s vyhláškou č. 26/1999 Sb.) ostatně obsahuje i odůvodnění souhlasu s provedením ohlášením stavby či souhlas se změnou stavby před dokončením z roku 2011. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by stavební úřad za celou dobu a v jakých parametrech posuzoval soulad reklamního zařízení s těmito požadavky.
51. Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že povinností žalobkyně jako stavebníka bylo připojit k oznámení závazná stanoviska orgánu státní památkové péče a orgánu územního plánování, a to bez ohledu na to, zda je již doložil v předchozím řízení týkajícím se předmětného reklamního zařízení. Nelze proto přisvědčit názoru žalobkyně, že se jedná o přepjatý formalismus, když žalobkyně nesplnila podmínky pro vydání. Stavební úřad zároveň pochybil, když neposoudil soulad změny v užívání stavby s obecnými požadavky na výstavbu. Správní orgány v přezkumném řízení proto postupovaly správně, když vydaný souhlas z těchto důvodů zrušily pro nenaplnění požadavků dle § 126 odst. 3 stavebního zákona.
52. Další žalobní námitka směřovala proti postupu správního orgánu prvního stupně, který v přezkumném řízení vydal rozhodnutí, aniž by žalobkyni dal možnost vyjádřit se nebo poskytl prostor k doložení absentujících podkladů.
53. Soud se neztotožnil ani s touto námitkou. Podle § 98 správního řádu je prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení vydání rozhodnutí. Dle citovaného ustanovení lze zkrácené přezkumné řízení provést, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků. Dokazování se proto ani neprovádí. Soud proto zkoumal, zda byly splněny podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení.
54. Soud má s odkazem na odůvodnění předchozí námitky za to, že porušení právního předpisu je zjevné již ze spisového materiálu – spis obsahuje žádost z 12. 8. 2020 bez jakýchkoliv příloh, posouzení souladu reklamního zařízení s požadavky PSP v souhlasu v přezkoumatelné podobě absentuje zcela. Co se týče dalších podmínek přezkumného řízení, neshledal zde soud žádné nedostatky, pro které by přezkumné řízení ve zkráceném režimu nebylo možné provést. Vysvětlení účastníků, v tomto případě žalobkyně, nebylo třeba, neboť protiprávnost souhlasu se změnou v užívání stavby vyplývá již ze zákona a z obsahu spisového materiálu k žádosti o změně v době užívání stavby. K námitce žalobkyně, že jí nebyl poskytnut prostor pro doložení absentujících podkladů, soud konstatuje, že tyto měly být doloženy již spolu s oznámením změny v užívání stavby. Jejich předložení v přezkumném řízení by nemělo vliv na nezákonnost vydaného souhlasu. Tento závěr je také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které ve zkráceném přezkumném řízení nelze doplňovat správní spis. Správní orgán je oprávněn požadovat upřesnění

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

podnětu k provedení zkráceného přezkumného řízení, nicméně upřesnění nesmí být skrytým vysvětlením účastníka nebo doplňováním důkazů. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 31/2011-72).

55. Soud proto uzavřel, že ve věci byly naplněny podmínky, aby správní orgán prvního stupně mohl prvním úkonem rozhodnout ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu. Městský soud se rovněž neztotožnil s námitkami žalobkyně směřující proti tomu, že takto ve zkráceném přezkumném řízení nemohla hájit svá procesní práva.
56. Žalobkyně závěrem namítala, že žalovaný nerespektoval limity přezkumného řízení, když nešetřil ochranu jejích práv nabytých v dobré víře a právní jistotu účastníků řízení.
57. Žalovaný ve své argumentaci vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, který vymezil tři modelové skupiny situací, které mohou v souvislosti s dobrou vírou nastat, rozlišené podle toho, kým byla způsobena nezákonnost aktu. Mezi stranami není sporu o tom, že nezákonnost souhlasu se změnou v umístění stavby byla způsobena stavebním úřadem, sporné však je, zda došlo k pochybení i na straně žalobkyně.
58. Citovaný nálezn modelové situace popisuje následovně.
59. *„První skupinu situací představuje nezákonnost aktu veřejné moci způsobená čistě pochybením na straně veřejné moci, zejména procesními vadami či nesprávným výkladem práva. Za této situace může být důvěra jednotlivce narušena jen ze zcela zásadních důvodů veřejného zájmu. Platí totiž, že za správnost vlastního postupu a správnost interpretace právní úpravy odpovídá veřejná moc, nikoliv její adresáti a případné nedostatky je třeba přičítat na její vrub. Do této skupiny patří například nezákonná rozhodnutí z důvodů spočívajících v nesprávném posouzení rozsahu potřebných podkladů, případně nesprávné posouzení podkladů předložených. Dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu bude v takových případech na straně jednotlivce dána. Pokud správní orgán výjimečně přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, je nezbytné, aby negativní dopady na oprávněnou osobu z tohoto rozhodnutí byly pokud možno minimalizovány [urychleným novým rozhodnutím, odškodněním podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, či užitím jiných prostředků právního řádu].“*
60. *„Druhou skupinu představuje nezákonnost způsobená pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc - jednotlivec. Půjde o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, již svědčí žalobou napadené rozhodnutí, musela vědět. Do této skupiny patří zejména rozhodnutí vydaná na základě nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednotlivec přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil. Za takové situace nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, což však nevylučuje důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (zejména s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů). Pokud správní orgán přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, je nezbytné, aby negativní dopady na oprávněnou osobu z tohoto rozhodnutí byly pokud možno zmírněny.“*
61. *„Třetí skupinu pak představuje nezákonnost způsobená především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí. Půjde zejména o situace, v nichž oprávněný orgán veřejné moci úmyslně uvedl v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhl příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem (např. jednáním majícím znaky trestného činu). Za takové situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní orgán přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob).“ Je nesporné, že tato třetí skupina nedopadá na situaci žalobkyně.*
62. Soud se proto zabýval otázkou, zda žalobkyně vůbec práva ze souhlasu nabyta v dobré víře, tedy zda o pochybení správního orgánu musela vědět. O absenci dobré víry žalobkyně pak svědčí podle názoru soudu hned několik skutečností.

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

63. Žalobkyně je primárně právnickou osobou, profesionálem podnikajícím v oblasti reklamy. Žalobkyně je z podstaty své činnosti pravidelně účastníkem řízení před stavebním úřadem, potažmo i správními soudy, jak vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 277/2015-44. Z rozsudku jako podstatné pro nynější věc vyplývá, že i tehdy byl souhlas s provedením stavby v k. ú. Smíchov zrušen procesní cestou přezkumného řízení právě pro nedodržení některých podmínek pro vydání souhlasu – mj. šlo o absenci posouzení souladu s požadavky vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. města Prahy, pro umístění stavby reklamního zařízení v památkové zóně.
64. Žalobkyně dále sama měla předložit ke své žádosti potřebné podklady – v řízení o žádosti je zásadně na žadateli, aby tvrdil a prokazoval skutečnosti odůvodňující jeho žádost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1 Azs 99/2015 - 36). Podle městského soudu je proto zcela nerozhodné, že žalobkyni nevyzval stavební úřad k předložení chybějících náležitostí žádosti. Žalobkyni měly a musely být v roce 2020 již známy požadavky stavebního zákona na předložení potřebných podkladů, a jako osobě podnikající na území hl. m. Prahy také to, že stavby musí na území Prahy podléhat souladu s obecnými požadavky na výstavbu – tedy předtím s OTIP, nyní s PSP. Žalobkyně ani netvrdí, že by jí nebylo známo, že se předmětná stavba reklamního zařízení nachází v památkové zóně Karlín. Tomuto vědomí naopak svědčí skutečnost, že v původním řízení před stavebním úřadem sama žalobkyně opakovaně doložila (byť totožné) závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany památkové péče (tj. k územnímu řízení, k souhlasu s provedením ohlášení stavby i k souhlasu ke změně stavby před dokončením).
65. Žalobkyně, krom toho, že ke změně užívané stavby nepředložila žádná zmíněná závazná stanoviska si tak při žádosti o změnu - prodloužení doby - užívání stavby ze dne 12. 8. 2020 již musela být vědoma přinejmenším toho, že umístění a užívání stavby může být v rozporu s požadavky § 77 odst. 2 a § 78 odst. 1 PSP. O souladu stavby s těmito požadavky PSP přitom ve spisu nesvědčí vůbec nic – stavební úřad v konkrétních parametrech tento soulad neprovedl, opakovaně se vyjádřil nanejvýše obecně se stejně obecným závěrem, že reklamní zařízení tento soulad naplňuje. Jediné konkrétní a ve správním spisu založené stanovisko památkové péče pocházelo z roku 2010, zabývalo se však toliko umístěním ve srovnání s dalšími reklamními zařízeními v oblasti, se závěrem, že vzhled okolí negativně ovlivnilo těleso magistrály a ostatní reklamní zařízení. O přípustnosti umístění zařízení, maximálních dovolených rozměrech zařízení a o povaze sdělovaných informací, tj. zda zařízení slouží k reklamě či nikoliv (srov. § 77 a § 78 PSP), v tehdejší stanovisku pochopitelně není žádná zmínka. Navíc to, že již za účinnosti vyhlášky č. 26/1999 Sb. nebyla zvážena samotná přípustnost umístění takového reklamního zařízení v památkové zóně (srov. čl. 60 odst. 8 cit. vyhlášky), pak bylo důvodem pro zahájení přezkumného řízení již v roce 2011. Nic na tom nemění, že přezkumné řízení nakonec nebylo provedeno pro uplynutí mezních lhůt pro jeho vedení (§ 97 odst. 2 správního řádu) a jako takové následně muselo být zastaveno (usnesením poznamenaným do spisu, viz sdělení stavebního úřadu ze dne 18. 10. 2012, č. j. S-MHMP 1039707/2011/OST).
66. Celkově podle názoru městského soudu nelze dovodit, že by žalobkyně za těchto okolností mohla být oprávněně v dobré víře, že určitě splnila všechny náležitosti pro změnu užívání stavby, a že by nezákonnost souhlasu se změnou užívání byla dána pouze postupem stavebního úřadu. Naopak, dle názoru městského soudu je namístě tuto odpovědnost rozdělit jak mezi žalobkyni, tak i správní orgán – stavební úřad. Jedná se tedy o druhou skupinu nezákonnosti, jak ji vymezil Ústavní soud v citovaném nálezu.
67. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný na žalobkyni nepřipustně převedl odpovědnost za správnost souhlasu se změnou v užívání stavby. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně si měla být vědoma, jaké podklady a náležitosti má splňovat její žádost o změnu (prodloužení) v užívání stavby dle §126 odst. 3 a § 127 odst. 1 stavebního zákona. Již bylo uvedeno, že v řízení o žádosti je prokázání rozhodných skutečností odůvodňujících žádost na procesní aktivitě žadatele (např. odst. 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1 Azs Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

99/2015 - 36). Žalobkyně k žádostem o umístění stavby, o provedení ohlášení stavby a o změně stavby před dokončením z roků 2010 – 2011 připojila řadu podkladů – souhlasů, vyjádření, stanovisek a technických výkresů či znalecký posudek. Oproti tomu k žádosti o prodloužení užívání stavby v roce 2020 uvedla pouze tolik, že žádá o prodloužení užívání stavby o 5 let, poté v jednom odstavci shrnula technické parametry stavby zařízení a výslovně uvedla, že toto zařízení slouží k reklamě. Přestože žalobkyni jako žadatelce měly být známy požadavky výše citovaného § 126 odst. 3 a § 127 odst. 1 stavebního zákona, nepřiložila tedy k žádosti v roce 2020 vůbec žádné podklady, či stanoviska, kterými by doložila, že splňuje požadavky k změně – prodloužení - užívání stavby. Sama žalobkyně tedy především rezignovala na doložení nezbytných podkladů ke své žádosti. To, že žádost předloženou bez nezbytných podkladů nakonec stavební úřad posoudil ještě i nezákonně, neznamená, že žalobkyně nemůže nést následky svého vadného podání.

68. Vzhledem k této skutečnosti proto nelze uzavřít, že by žalobkyně práva z předmětného souhlasu (o prodloužení užívání stavby) nabyla v dobré víře. Městský soud v této souvislosti poukazuje i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 145/2012-48. V něm Nejvyšší správní soud vyložil, že pokud žadatel o vydání stavebního povolení (v tomto případě analogicky oznamovatel souhlasu se změnou v užívání stavby) přispěl k rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy tím, že ve své žádosti uvedl nepravdivé údaje (ať již úmyslně či nikoli), a současně věděl o postupu stavebního úřadu rozporném s právními předpisy, povede tato skutečnost zpravidla k tomu, že žadatel práva z rozhodnutí stavebního úřadu nemohl nabýt v dobré víře.
69. Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že žalovaný citované situace zestručnil, vynechal stěžejní argumentační východiska, a ve vztahu k projednávanému případu vyhodnotil otázku nabytí práv v dobré víře chybně. Podstatné pro posouzení věci bylo, zda žalobkyně o pochybení stavebního úřadu věděla nebo musela vědět, a zda k tomuto pochybení přispěla svým vlastním jednáním. Z výše uvedeného má soud jednoznačně prokázáno, že žalobkyně práva ze souhlasu se změnou v užívání stavby nenabyla v dobré víře. Za takového stavu proto nebylo nezbytné, aby se žalovaný zabýval dalšími podmínkami dle § 94 odst. 4 správního řádu pro zastavení přezkumného řízení, tj. ponechání přezkoumávaného rozhodnutí v platnosti a účinnosti, tj. aby porovnával újmu žalobkyně s veřejným zájmem. S újmou na veřejném zájmu (spočívající v jednání v přímém rozporu s právními předpisy a v nerespektování zájmů chráněných zvláštními právními předpisy – zachování a trvalé ochrany kulturně historických a urbanisticko-architektonických hodnot v památkových zónách) není újma žalobkyně, která by jí případně vznikla zrušením předmětných souhlasů, ve zjevném nepoměru, jak to vyžaduje § 94 odst. 4 správního řádu.
70. Správní orgány proto měly v souladu s § 94 odst. 5 správního řádu pouze povinnost co nejvíce zmírnit negativní dopady zrušení souhlasu na žalobkyni, přičemž žalovaný takto v napadeném rozhodnutí dostatečně učinil tím, že účinky zrušení souhlasu s prodloužením užívání stavby v přezkumném řízení odsunul na právní moc prvostupňového rozhodnutí. To žalobkyně ostatně ani nerozporovala.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Městský soud v Praze ve shodě se správními orgány shledal, že stavební úřad souhlas se změnou užívání reklamního zařízení udělil v rozporu s ustanovením § 126 odst. 3 stavebního zákona. Tato nezákonnost byla zjevná ze správního spisu, žalobkyně k žádosti totiž nepřipojila v rozporu s § 127 odst. 1 správního řádu žádná stanoviska a stavební úřad ani neposoudil soulad reklamního zařízení s požadavky § 77 a § 78 PSP. Správní orgán prvního stupně i žalovaný podle názoru městského soudu proto správně zrušili souhlas se změnou užívání stavby reklamního zařízení ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu. Žalobkyně přitom neosvědčila, že by práva z prodlouženého užívání stavby nabyla v dobré víře, správní orgány proto správně tuto víru nepoměroval s ostatními zájmy či veřejným zájmem dle § 94 odst. 4 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

72. Na základě shora uvedených skutečností se soud neztotožnil s žádnou žalobní námitkou, žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. února 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.